

РЕШЕНИЕ

№ 35111

гр. София, 26.10.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, III КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 26.09.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Десислава Корнезова

ЧЛЕНОВЕ: Боряна Петкова

Полина Величкова

при участието на секретаря Илияна Тодорова и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **6713** по описа за **2025** година докладвано от съдия Боряна Петкова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 – чл.228 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл.63, ал.1 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН). Образувано е по касационна жалба на В. Д. В. от [населено място] бряг, област П., срещу РЕШЕНИЕ от 08.04.2025г. на СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, Наказателно отделение, 96^{-ти} състав по н.а.х. дело №15908/2024г.

Касаторът претендира за неправилност на обжалвания съдебен акт, като постановен в противоречие с материалния закон. Поддържа, че не е извършил нарушението за което му е наложено процесното административно наказание. Твърди, че по време на извършване на деянието не е бил на територията на страната и съответно не е управлявал лекия автомобил, който в този период се е намирал в автокъща. Моли съда да отмени обжалваното съдебно Решение и вместо него по същество на спора да отмени и Наказателно постановление (НП) №24-4332-018680/07.08.2024г., издадено от началник Група към Столичната дирекция на вътрешните работи (СДВР), Отдел „Пътна полиция“.

Ответникът – НАЧАЛНИК на Група в Отдел „Пътна полиция“ към СДВР, оспорва жалбата. В Отговор от 07.08.2025г. поддържа, че обжалваното съдебно Решение е правилно и липсват касационни основания за неговата отмяна. Претендира да му бъдат присъдени разноски за юрисконсултско възнаграждение.

Прокуратурата на РБългария, представлявана от прокурор Ю. от Софийска градска прокуратура (СГП), дава мотивирано заключение за основателност на касационната жалба.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - град, като взе предвид наведените касационни доводи, извърши проверка на обжалваното съдебно Решение, съобразно чл.218, ал.2 АПК и след като прецени събраните доказателства, приема от правна страна следното:

Касационната жалба е подадена в срока по чл.211 АПК и е ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМА, а разгледана по същество е НЕОСНОВАТЕЛНА.

С НП №24-4332-018680/07.08.2024г., на основание чл.188, ал.1, изр.2^{по} във вр. с чл.182, ал.1, т.6 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП), на В. Д. В. от [населено място] бряг е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 950 (деветстотин и петдесет) лева и лишаване от право да управлява моторно превозно средство (МПС) за срок от 3 месеца, за нарушение на чл.21, ал.2 ЗДвП, за това, че на 27.10.2023г., около 01²⁸ ч. в [населено място] по Околовръстен път до №106Б, с посока на движение от [улица]към [улица], неизвестен водач управлява лек автомобил „Нисан ГТ Р“ с държавен контролен (ДК) [рег.номер на МПС] , регистриран с ползвател В. Д. В., със скорост 159 (сто петдесет и девет) км/ч. – 3% толеранс от 164 км/ч., при ограничение на скоростта от 80 (осемдесет) км/ч., въведено с пътен знак В-26 за населено място. Нарушението е било установено с автоматизирано техническо средство за видеоконтрол CORDON M2 №MD 1195-640-25860123.

С обжалвания съдебен акт е ПОТВЪРДЕНО НП №24-4332-018680/07.08.2024г.

За да постанови този правен резултат първостепенният съд е събрал относими писмени и гласни доказателства и въз основа на тях е приел следното: НП е издадено от компетентен административнонаказващ орган по смисъла на чл.47, ал.2 ЗАНН и въз основа на редовно съставен Акт за установяване на административно нарушение (АУАН), който е бил предявен на нарушителя. Както в АУАН, така и в оспореното НП ясно и недвусмислено е описано нарушението и обстоятелствата, при които е извършено. Въз основа на събраните доказателства първостепенният съд е приел, че административнонаказателната отговорност на В. правилно е била ангажирана, след като той, предоставяйки управлението на автомобила си на трето лице, което е отказал да посочи, е съзнавал, че това лице може да го управлява със скорост над допустимата, както и, че това е забранено от правилата за движение по пътищата и следователно е съзнавал общественотоопасния характер на деянието и е могъл да предвиди общественотоопасните последици.

Тези изводи се споделят от решаващия касационен състав.

Пред касационната инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства по смисъла на чл.219, ал.1 АПК, поради което и на основание чл. 220 АПК се приемат за доказани фактите, така, както са установени от СРС, 96-^{ти} състав.

По делото няма спор, че към релевантния период - 27.10.2023г., касаторът В. В. е бил ползвател на лек автомобил марка „Нисан“ модел „ГТ Р“ с ДК [рег.номер на МПС] . Установено е също, че на 27.10.2023г. в 01²⁸ часа неустановено лице е управлявало същия лек автомобил на територията на [населено място], по [улица]до №106б с посока на движение от [улица]към [улица]. В посочения пътен участък максимално разрешената скорост на движение за пътни превозни средства (ППС) от категория „В“ към процесната дата е предвидената в чл.21, ал.2 ЗДвП – 80.00 км/ч. Въпреки ограничението неизвестният водач управлявал автомобила със скорост от 159.00 км/ч – т.е. със 79.00 км/ч над допустимата, видно от представената по делото снимка. Ограничаването на скоростта с поставен пътен знак В-26 се установява от писмо на Столична община, постъпило в съда на 04.02.2025г. Нарушението е било установено с автоматизирано техническо средство за видеоконтрол, преминало последваща техническа проверка на

14.03.2023г., съгласно Протокол №020-СГ-ИСИС. Видео – радарната система била разположена на триножник на [улица]в населеното място – [населено място], до №106б, видно от представен по делото Протокол за използване на автоматизирано техническо средство или система, и работела в стационарен режим на заснемане и заснемала приближаващите автомобили.

На 24.04.2024г. В. В. подал пред инспектор от Районно управление Червен бряг към Министерството на вътрешните работи (РУ, МВР) сведение, според което оставил автомобила, с който е извършено нарушението, за продан в автокъща, чието име не помнел. Отказал да попълни декларацията по чл.188, ал.1 ЗДвП.

Касационният състав констатира, че по административнонаказателната преписка, а и в производството пред първостепенния съд не са представени доказателства в подкрепа на твърденията на касатора, че към датата на нарушението не е бил на територията на РБългария, а МПС, което му е било предоставено за ползване, се е намирало в трето лице - автокъща.

С разпоредбата на чл.21, ал.1 ЗДвП (приложимата редакция ДВ, бр.47/2012г.) е въведена забрана за водачите на пътни превозни средства да превишават изрично посочените стойности, съобразно категорията на съответното МПС. В ал.2 на чл.21 е предвидено, че когато стойността на скоростта, която не трябва да се превишава, е различна от посочената в ал.1, това се сигнализира с пътен знак. За неизпълнение на забраната за превишаване на определената в закона или с пътен знак скорост в населено място, чл.182 ЗДвП предвижда административно наказание „глоба“, която за превишение над 50 km/h е 700 лева и три месеца лишаване на водача от право да управлява МПС, като за всеки следващи 5 km/h превишение над 50 km/h глобата се увеличава с 50 лева (ал.1, т.6).

Субект на нарушението по чл.182, ал.1, т.6 ЗДвП е водачът превишил разрешената максимална скорост в населено място. В нормата на чл.188, ал.1 ЗДвП изрично е предвидена отговорност за собственика, респективно за ползвателя, когато в свидетелството за регистрация е вписан ползвател, за извършеното с ППС нарушение, ако не декларира на кого е предоставил превозното средство.

Именно в хипотезата на чл.188, ал.1 ЗДвП сме изправени в процесния случай, предвид липсата на ангажирани от страна на касатора доказателства във връзка с твърдението му, че лек автомобил с ДК [рег.номер на МПС] , на когото е бил ползвател към релевантния период, е бил оставен за продажба в автокъща и неизвестно лице го е управлявало и е осъществило нарушението за което е ангажирана административно-наказателната му отговорност.

По изложените доводи настоящият касационен състав приема, че първостепенният съд е постановил валидно, допустимо и правилно решение, в съответствие с материалния закон и без да е допуснато съществено нарушение на процесуалните норми, което да съставлява отменително основание.

При този изход на спора претенцията на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение е основателна, като същото следва да бъде определено в размер на 150 (сто и петдесет) лева, на основание чл.63д, ал.4 ЗАНН, във вр. с чл.37, ал.1 от Закона за правната помощ и чл.27е от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Така мотивиран и на основание чл.221, ал.2 АПК, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - град, III^{-ти} Касационен състав

РЕШИ

ОСТАВЯ В СИЛА РЕШЕНИЕ от 08.04.2025г. на СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, Наказателно

отделение, 96^{-ти} състав по н.а.х. дело №15908/2024г.

ОСЪЖДА В. Д. В., ЕГН [ЕГН], да заплати на Столичната дирекция на вътрешните работи, представлявана от директора, с адрес: [населено място], [улица], сумата 150 (сто и петдесет) лева – разноси по к.а.х. дело №6713/2025г.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване или протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:

1.

2.